

НАШ ЈЕЗИК

Књига XLIII

Св. 3–4 (2012)

САДРЖАЈ

Јубилеј

Часопис <i>Наш језик</i> и српски стандардни (књижевни) језик (СРЕТО ТАНАСИЋ)	3
Развој концепције и структуре часописа <i>Наш језик</i> за 80 година излагања (МАРИНА СПАСОЈЕВИЋ).....	11

Чланци

Лингвистички аспекти назива <i>јавно</i> односно <i>народно здравље</i> (СТАНА РИСТИЋ, ИВАНА ЛАЗИЋ-КОЊИК)	21
<i>Музички</i> глаголи или просвирај да би се усвирао (СОФИЈА МИЛОРАДОВИЋ)	27
Дискурс описа са функцијом дефиниције (СЛАВКО СТАНОЈЧИЋ).....	35
Нове речи са суфиксом <i>-ина</i> и његовим варијантама у српском језику (СЛОБОДАН НОВОКМЕТ)	55
Фигуративне семантичке реализације лексема које означавају географске и атмосферске појмове у српском језику (ЈОВАНА ЈОВАНОВИЋ) ...	69
Метафорична значења зоонима која се односе на људске особине (АНА РАНЂЕЛОВИЋ).....	89

Прилози

Костићеви исписи из Матавуља као допуна Вуковог Рјечника (ВАСА ПАВКОВИЋ)	107
---	-----

Прикази

Зборник радова <i>Лексички слојеви</i> (РАЈНА ДРАГИЋЕВИЋ).....	119
--	-----

Милош Ковачевић, <i>Линџвосџилисџика књижесној џексџа</i> (МАРИНА НИКОЛИЋ)	123
Стана Ристић, <i>О речима у срџском језику (џворбени и лексикоџрафско-лексиколошки асџекџи)</i> (ДАНИЈЕЛА СТАНИЋ)	127
Зборник радова <i>Књижесни (сџандардни) језик и језик књижесносџи</i> (МАРИЈА МИЛОСАВЉЕВИЋ ТОДОРОВИЋ)	131
Зборник радова <i>Савремена џроучавања језика и књижесносџи</i> III/1 (АНА РАНЃЕЛОВИЋ).....	135

Библиографија

Наш језик I–XLIII – библиографија са регистрима (1932–2012) (ВЛАДИМИР ЖИВАНОВИЋ, МАРИНА СПАСОЈЕВИЋ, ДРАГАНА ЦВИЈОВИЋ, АНЕТА СПАСОЈЕВИЋ).....	139
--	-----

СРЕТО ТАНАСИЋ
(Институт за српски језик САНУ, Београд)

ЧАСОПИС *НАШ ЈЕЗИК* И СРПСКИ СТАНДАРДНИ
(КЊИЖЕВНИ) ЈЕЗИК
(Поводом 80 година од покретања)*

У раду се говори о улози и доприносу часописа *Наш језик* у проучавању и стандардизацији српског језика и његовању језичке културе. Ово је наш најстарији часопис који има ту мисију у српској култури. Покренуо га је академик Александар Белић. Часопис ту мисију врши пуних осам деценија с прекидом до кога је дошло са Другим свјетским ратом. У остваривању програма часописа учествовали су многи српски и не само српски лингвисти, а на његовим страницама објављени су многи радови у којима се освјетљавају и рјешавају питања савременог српског језика и језичке културе. Овај часопис је у извјесној мјери и летопис наше науке о савременом српском стандардном језику.

Кључне речи и изрази: српски језик, стандардизација, језичка култура, *Наш језик*.

Покретање српске лингвистичке периодике везано је за име академика Александра Белића. Он је знао да је то нужан услов за развој српске филологије и лингвистике. Белић је већ почетком XX вијека познавао научна достигнућа у европској лингвистичкој науци, као и начине на које се та наука развијала. Знао је да је за организовање научног рада и изграђивање научног кадра од изузетног значаја постојање сталних лингвистичких публикација – тиме се отвара реална могућност да резултати научног рада постану доступни и научној и културној јавности, једино се на тај начин може проширивати научна база. Тадашње годишње публикације које су издавале Српска академија и њене претече и Матица српска нису више могле задовољавати потребе на том плану. На почетку XX вијека А. Белић је покренуо два стална лингвистичка гласила – *Српски дијалектолошки зборник* 1905. и *Јужнословенски филолоџ* 1913. године. Александар Белић је посвећивао посебну бригу изучавању савременог српског језика и изграђивању језичке културе. За то је било потребно имати и публикације које ће подржавати рад на том плану. Тако је у Београду 1932. године покренут часопис *Наш језик*. Оснивач је

* Рад је настао у оквиру пројекта 178021 *Опис и стандардизација савременог српског језика*, који финансира Министарство просвете и науке Републике Србије.

било Лингвистичко друштво у Београду, а у његово име Александар Белић је био власник часописа.¹

Српски књижевни језик се кроз пола вијека постојања развијао и почетком XX вијека достигао степен модерног средства комуникације у свим видовима живота и дјеловања. То је вријеме кад је он постао нешто другачији него што је био у вријеме Вука и Даничића и њихових првих сљедбеника. Књижевни језик тога доба, и тога степена изграђености, познат је под називом *београдски стил*. Какав је то језик и како смо до њега дошли, објашњава управо Александар Белић у једном свом чланку, и то, не случајно, у часопису *Наш језик*: „Али, и поред тих природних претераности и застрањивања, *слобода и лакоћа језичкој стварања* пред крај друге половине XIX века постале су *главне особине београдској књижевној језика*. Оне су и давале могућност за стварање ’београдског стила’. [...] Поједини истакнути књижевници имали су сваки свој стил, поједине гране културне и научне добијале су такође, поред свога језика, и свој стил, наша журналистика има свој језик и више својих стилова. Према томе, под ’београдским стилем’ ваљало је код оних који су о њему говорили схватити ону апстракцију различитих београдских стилова коју смо горе одредили као слободу језичког стварања књижевног језика београдског. [...] Ово не значи такође да је све што се појављује у њему ’сухо злато’ и да заслужује да одмах буде прихваћено од целог народа“ (Белић 1934: 197–200). Дакле, Белић је у овом чланку указао на неколика битна својства вуковског књижевног језика: изграђеност, посебно на нивоу синтаксе, полифункционалност, али и на чињеницу да он доноси и извјесне појаве које треба одстрањивати. То све говори да је потребна стална брига стручњака за правилност и љепоту књижевног језика; ту није довољно имати за узор Вука и Даничића, а и народни говори који су у основици књижевног језика више нису довољан ослонац за писце и друге ствараоце – на што је такође у том раду указао Белић. Из овог и свега другог што се може наћи у овоме чланку јасно је да је Александар Белић добро разумио на ком степену развоја се налази српски књижевни језик и да му је било јасно да је потребно стручно прагити и усмјеравати његов развој. Имао је, дакле, јасну представу о томе какав језички часопис недостаје српској културној средини.

Већ на почетку, у првом броју, дате су намјере с којим Белић покреће овај часопис: „Наш програм је врло прост и разумљив: ширење у што већој мери међу претставницима нашег образованог друштва правилних погледа о нашем књижевном језику и о језику уопште; изношење сметњи његову правилноме развитуку и предлагање онога чиме би се каква неправилност или језичка погрешка могла заменити. Да би се овај програм могао остварити, потребна је сарадња и живо интересовање за питања ове врсте нашег образованог света. Уредништво ће увек радо и примати питања својих читалаца и на њих одговарати, не би ли тако потстакло и друге да учествују у овом живом општењу Уредништва са свима пријатељима нашег језика. Исто онако као што је главни покретач овог часописа била жеља да се помогне нашим књижевницима и свима другим који траже поуке о своме матерњем језику, тако љубав према књижевном језику треба да се огледа у сваком прилогу његовом. И онда када се буду износили недостаци књижевног језика каквог дела, и када се буде вршила анализа језика каквог писца или када се

¹ Стевановић 1973. В. и рад Слободана Ж. Марковића – Марковић 2010.

у тражењу правих језичких особина морадне и одбацити понешто за што је везано име кога од ауторитета наших – то ће се вршити само с намером да се дође до истине. Зато ће се објављивати и примати прилози написани само у духу трпеливости, помирљивости и узајамног поштовања. Објављујући први број овог часописа, ми њиме показујемо како мислимо остваривати свој задатак“ (*Наша реч*, Наш језик I/1: 1–3).² У првој књизи Белић се у име Уредништва³ обраћа још два пута читаоцима. Једном је то био одговор на критике које су на рачун писања *Нашеј језика* стизале из Хрватске (помиње се једна критика у загребачком *Наставном вјеснику* XL/5–8). Ту се истиче да на страницама часописа не жели уносити полемике и омаловажавања, али је Уредништво спремно да на свако питање одговори и изнесе своје мишљење. Још једном подвлачи да је циљ часописа подизање нивоа језичке културе, указивање на неправилности код писаца било гдје да они живе и стварају. Он подвлачи да појава неправилних облика или конструкција које се уоче код неког писца говори да оне већ дуже постоје и зато не треба подвргавати критици оног код кога је она уочена: „Ту је ваљало искорењивати из целог књижевног језика какву неправилност – изношењем добре замене њене, ако је у језику има или ако се са успехом може створити, а не изношењем на ругло језика каквог неодговорног писца – стварати два непријатељска тора“ (*Шта ми хоћемо*, Наш језик I/3–4: 97–100). А како то треба да буде у пракси, каже се да о томе свједочи садржај прве свеске часописа. И ту се он осврће на изнесене примједбе да часопис „настоји у ствари да прошири на цео наш народ онај београдски жаргон којему је у анкети београдске штампе одрекао право на такво ширење чак и г. Томо Маретић, иначе одушевљени поборник језичког јединства“. Он то одбацује и, без жеље да полемише с наведеним Маретићевим мишљењем, истиче да Уредништво неће дозволити да се у часопису развијају некорисне полемике, али је оно позвало све стручњаке да у њему сарађују. На ову оптужбу Уредништво се осврће и на крају прве године у чланку под насловом *После прве године* (289–295). У вези с тим наглашава се да је објективан читалац могао наћи примјере гдје се критикују језичке неправилности и у књижевном језику Београда, па додаје: „Циљ је нашег писања да се изнесе истина о сваком посебном податку нашег књижевног језика, било да се он јавља код књижевника из Београда, из Загреба, из Сарајева, Дубровника или Скопља. Јединство нашег језика огледа се несумњиво јасно и снажно баш у јединству мерила која се могу и морају употребљавати у оцени књижевног језика на целом простору наше земље“ (*После прве године*, Наш језик I/10 (1933): 289–295). Јасно је да је часопис *Наш језик* покренут за његовање српског језика као оруђа комуникације српског и хрватског народа, што је он постао крајем XIX вијека, кад су се књижевним језиком који су уобличио Вук и Даничић почели служити и сви Хрвати и католици тада национално неопредијељени. То је вријеме српско-хрватског језичког зајед-

² Поред Александра Белића чланови Уредништва били су: Драгутин Костић, Милош Ивковић, Глиша Елезовић, др Милош С. Московљевић, др Бранко Милетић, др Гојко Ружичић, др Данило Вушовић, др Радомир Алексић, др Петар Ђорђић и Радосав Бошковић (од друге књиге умјесто Г. Ружичића, који је отишао из Београда, члан Уредништва је М. Лалеввић – в. Стевановић 1973–74а: 29; Пешикан 1983: 3).

³ Треба рећи да се овакви текстови потписују са *Уредништво*, а не Белићевим именом, мада је у њима главни удио Белићев – како је већ у цитираном раду истакао Митар Пешикан.

ништва, на бази српског вуковског књижевног језика – како је Александар Белић и написао у овом, првом броју часописа *Наш језик*: „Према томе, дух књижевнога језика Вукова, у којем се огледа дух народнога језика који је узет за основицу књижевног језика, и данас је основни критериј правилности књижевног језика“ (*Српскохрватски књижевни језик*, стр. 5). Концепцију часописа прихватили су и неки тада водећи хрватски лингвисти – Драгутин Боранић и Стјепан Ившић и обећали сарадњу (*Наша реч*, стр. 1).

У чланку *После њрве године* Белић потврђује и чињеницу да се језик мијења и развија, да неке језичке појаве добијају статус у књижевном језику кад се довољно прошире. Прије тога те појаве се не могу прихватити и не могу се свакодневно нарушавати језичка правила. Овдје Белић већ истиче да књижевни језик стварају и подстичу његов развитак књижевници, научници, новинари – дакле, сви су они одговорни за правилност језика. С друге стране, овдје се могу већ видјети и обриси спознаје о функционалној раслојености језика, као што је то видљиво и у поменутом чланку његовом *Београдски стил*, објављеном у другом годишту часописа.

Може се рећи да је главни задатак ове предратне серије часописа *Наш језик* био ширење свијести о потреби учења књижевног језика и подизање нивоа језичке културе. То се види и из садржаја самог часописа, а на томе инсистира у својим потписаним освртима и у напоменама Уредништва сам уредник професор Белић.⁴

Сарадници *Нашеј језика* у предратном периоду били су првенствено чланови Уредништва, а и други језички стручњаци из Београда, па из Загреба и Скопља (гдје је у то вријеме радио и професор Стевановић), али не само језички стручњаци.⁵ Иако је и у уводној ријечи Уредништва у првом броју наведено да су сарадњу обећали и Драгутин Боранић и Стјепан Ившић из Загреба, те да се очекује сарадња свих других стручњака – треба рећи да у предратној серији часописа немамо велики број прилога из Загреба. Међу тим сарадницима највише прилога има Сретен Живковић, Томислав Маретић има два прилога, Стјепан Ившић један, Мате Храсте два, а Д. Боранић није објавио ниједан прилог. Треба напоменути да се међу сарадницима предратне серије јављају и писци, рецимо Исидора Секулић, а један чак, Марко Цар, предлаже да се уведе посебна рубрика у којој би сами писци указивали на примјере лошега познавања српскохрватског језика у књижевним дјелима (М. Цар, *Анџологија ружноћа*, *Наш језик* II/1: 9–12). У првој књизи, свакако не случајно, објављен је и чланак С. Роспонда *Нејовање књижевној језика код Пољака*. Јер, мисија новопокренутог часописа била је слична; то је часопис „за неговање културе књижевног језика и усмеравање правца његова даљег развитка, какав су имали и имају многи културни народи“ (Французи, Пољаци, Чеси) (Стевановић 1973–74а: 28).

До Другог свјетског рата изашло је седам годишта и прва свеска осмог годишта *Нашеј језика*. То је такозвана стара серија. Рат је прекинуо излагање

⁴ О Белићевом виђењу мисије *Нашеј језика* в. и Гортан-Премк 1976.

⁵ Стевановић 1973–74а. Он у набрајању имена сарадника не помиње име др Јована Вуковића из Мостара, који је – што се такође превиђа – у седмој књизи међу члановима Уређивачког одбора. Потпуна библиографија радова, и предратне и нове серије, даје се у овом броју *Нашеј језика*.

и овог часописа, као и других које је покренуо и уређивао академик Александар Белић – *Јужнословенској филолоја, Српској дијалектолошкој зборника*.⁶

Послије Другог свјетског рата, академик Белић је и други пут покренуо овај часопис,⁷ сада у Институту за српски језик,⁸ који је сада био издавач и *Српској дијалектолошкој зборника* и *Јужнословенској филолоја*. Први број је изашао 1949. године, а на челу редакције је био Александар Белић,⁹ који у првом броју образлаже потребу обнављања часописа: „Наш се књижевни језик са успехом развија више од сто година. Његове је основе ставио Вук Карацић, а утврдио их Ђура Даничић. Али никада, ни у једном језику, такви основи нису остајали стални за сва времена. Таква су само начела на којима су они засновани, докле се и она под каквим околностима не би изменила. [...] наш ће часопис продужити и даље да тумачи особине нашег књижевног језика, да исправља грешке и недоследности у штампаним текстовима и говорном књижевном језику, да подиже љубав према језичким испитивањима и подстиче његовање лепе и правилне речи. У језику се огледа и језик и култура једног народа“ (стр. 3 и 5). У овом послератном периоду Александар Белић је уредио девет књига и први двоброј десете књиге часописа. Он је у исто вријеме дао и највише прилога: од укупно 99 свезака колико је уредио, своје прилоге је имао у 96, како је утврдио Михаило Стевановић (1960: 69). У новој серији часописа Белић је објавио педесет прилога, што само по себи говори о увјерљивости оснивача кад говори о потреби поновног покретања *Нашег језика*. Како се развијала наука о српском језику и мијењале потребе у вези са проучавањем савременог српског језика, и овај часопис је нешто мијењао своју физиономију: није се више бавио претежно језичком културом и уопште проблемима српског језика у свакодневном животу (о томе детаљније: Спасојевић 2009: 61–62). Све више је био окренут и објављивању научних студија које се тичу граматичке структуре савременог српског језика. На то одступање од првобитне концепције Александра Белића већ су указивали приказивачи овога часописа. Тако М. Стевановић већ пише да часопис поред мисије подизања нивоа језичке културе има обавезу и да расправља опширније о појединим језичким питањима (Стевановић 1973–74а: 30). Још децидније то истиче Љубомир Поповић пишући о *Нашем језику* у периоду послје 1960. године: „Као и раније, Наш језик је остао часопис намењен пре свега неговању језичке културе. [...] Није био занемарен ни други део програма 'Нашег језика' – проучавање актуелних питања књижевнојезичке проблематике“ (Поповић 1973–74: 40–41). Слично је нешто касније писао и Митар Пешикан: „... у часопису су – већ од старе серије, а нарочито у новој – заузели место и научни прилози који нису

⁶ Интересантно је подсетити читаоце да је академик Александар Белић откцао и међународни конгрес слависта који је био повјерен југословенским славистима да се одржи 1939. године. Били су одштампани конгресни материјали, а након што је Њемачка напала Пољску, Белић је, у својству председника Извршног одбора Конгреса потписао саопштење о отказивању Конгреса (Станковић 2008: XXIV).

⁷ За разлику од *Српској дијалектолошкој зборника* и *Јужнословенској филолоја*, који имају јединствено бројање годишта, *Наш језик* је послје Другог свјетског рата почео од броја I, с тим што се то означава као нова серија.

⁸ В. Танасић 2010.

⁹ Поред Александра Белића, као главног уредника, чланови Уређивачког одбора часописа били су Гл. Елезовић, Р. Алексић, М. Стевановић, Р. Бошковић, Б. Милановић и И. Стевовић – Стевановић 1973–74а, 30.

непосредно везани за питања језичке културе и који су постали незаобилазни део научне литературе при обради многих питања нашег језика“ (Пешикан 1983: 5). Ово је и разумљиво кад се има у виду да је српски језик опслуживао сложено националну заједницу, да се он развијао и да описи једном дати не могу остати за свагда: прво зато што се сам језик мијења и развија, друго што се наука о језику развија и омогућује нове увиде у језичке датости. У *Нашем језику* објављен је велики број значајних радова о различитим питањима савременог српског стандардног језика, који су, да парафразирам Митра Пешикана, незаобилазни у питањима стандардизације савременог српског језика.

Наш језик је пратио и збивања око српско-хрватског језичког зближавања послје Другог свјетског рата и касније појаве језичког сепаратизма у Републици Хрватској. Поводом Анкете Матице српске о књижевном језику и правопису и о Новосадском договору у шестом годишту *Нашеј језика* пишу Александар Белић и Михаило Стевановић (VI/3–4: 1954), а 1961. године М. Стевановић објављује чланак *Прилози објашњењу њринција новога њравописа* (XI/1–2: 1–15). Такође, у овом часопису М. Стевановић полемиче са загребачким лингвистима (и не само с њима) послје сарајевског конгреса југословенских слависта одржаног 1965. у раду *Неке лексичко-стилске разлике, а не језичке варијанте* (XIV/1–5: 195–226). Исто тако, у овом часопису је објављен *Сјав САНУ о језику: уз расјраву о језичким одредбама у усјаву СР Хрвајске* (XXVII/3–4, 1990: 197–199).

Данас се у овом часопису рјеђе јавља рубрика *Језичке њоуке*, посвећене проблемима језичке норме и језичке културе, по којој је овај часопис био препознатљив. Мањи тираж часописа, израженија оријентација на изучавање појединих питања савременог српског језика, појава већег броја језичких савјетника, постојање сличних рубрика у појединим дневним и седмичним листовима – могу бити разлози за то, мада не би требало да она потпуно нестане (уп. Спасојевић 2009: 75). Али, послје оснивања Одбора за стандардизацију српског језика, чије је сједиште у Институту, у *Нашем језику* се објављује његове препоруке нормативног и савјетодавног карактера о појединим питањима из домена језичке норме и језичке културе, тако да тај дио мисије овога часописа није ни данас искључен.

Посљедњих десетак година у Институт за српски језик САНУ је дошао велики број младих сарадника, који се уз рад на пројектима у Институту и школују. За њихово школовање у научне раднике од изузетне важности је постојање лингвистичких публикација у којим могу објављивати своје радове. *Наш језик* је отворио простор и тим младим сарадницима из Института, као и из високошколских институција. Уредништво се труди да се међу сарадницима држи извјесна равнотежа радова афирмисаних и млађих сарадника, како би овај часопис и даље био публикација у којој се објављују радови посвећени питањима савременог српског језика, доприносећи тако и пословима на осавремењавању стандарднојезичке норме. У исто вријеме, овај часопис даје свој допринос изграђивању младих кадрова.

Дакле, навршило се осамдесет година од покретања часописа *Наш језик*. Задатак који му је намијењен приликом покретања – његовање језичке културе и проучавање савременог српског језика – остваривао је цијелим током свога излагања. Са сигурношћу се може рећи да је он ту мисију увијек испуњавао према захтјевима тренутка, у складу са актуелним достигнућима

науке о српском језику. Та мисија остаје и даље пред њим и он ће је, треба вјеровати, и убудуће успјешно испуњавати, али је дошло до помјерања тежишта са језичке културе на проучавање савременог српског језика. У *Нашем језику* је објављивао велики број српских и не само српских лингвиста – преко триста аутора за осамдесет година излагања. Највише прилога објавио је сам покретач часописа Александар Белић – 114 потписаних прилога,¹⁰ иза њега је његов наслједник Михаило Стевановић са 111 потписаних прилога. Тако је овај часопис дао немјерљив допринос изучавању савременог српског језика, разјашњавању многих нормативних питања, подизању нивоа језичке културе и развијању свијести о потреби сталне бриге о језичкој правилности и љепоти писане и изговорене ријечи. Часопис има статус нашег водећег националног часописа за савремени српски стандардни језик и језичку културу.

ЛИТЕРАТУРА

- Белић 1934: Александар Белић, Београдски стил, *Наш језик* II/7, Београд, 193–200.
- Гортан-Премк 1976: Даринака Гортан-Премк (прир.), Белић о „Нашем језику“ и нашим задацима, *Наш језик* XXII/1–2, Београд, 3–7.
- Грицкат 1993: Ирена Грицкат-Радуловић, Стогодишњица лексикографског рада при Српској академији наука и уметности, *Сјмо јодина лексикографској рада у САНУ*, главни уредник Павле Иивић, приредио Драго Ђупић, Београд, 5–13.
- Грицкат 1996: Ирена Грицкат-Радуловић, Наука о језику у делатности академије, *Глас САНУ* CCCLXXIX, Одељење језика и књижевности, Књига 15, Београд, 1–83.
- Марковић 2010: Слободан Ж. Марковић, Друштво за српски језик и часопис *Наш језик*, *Наш језик* XLI/3–4, Београд, 113–117.
- Пешикан 1983: Митар Пешикан, Пола века од покретања „Нашег језика“, *Наш језик* XXVI/1, Београд, 3–5.
- Поповић 1973–74: Љубомир Поповић, Наш језик од 1960. до данас,¹¹ *Наш језик* XX/1–5, Београд, 40–41.
- Спасојевић 2009: Марина Спасојевић, О „Нашој пошти“ у *Нашем језику*, *Наш језик* XL/1–4, Београд, 61–76.
- Станковић 2008: Богољуб Станковић (прир.), *III међународни конгрес слависта*, репринт издање, Славистичко друштво Србије, Београд.
- Стевановић 1960: Михаило Стевановић, Александар Белић, *Наш језик* X/3–6, Београд, 69–80.
- Стевановић 1973–74: Михаило Стевановић, Институт за српскохрватски језик и програми његова рада, *Наш језик* XX/1–5, Београд, 1–10.
- Стевановић 1973–74а: М. Стевановић, Језички часописи Института, *Наш језик* XX/1–5, Београд, 23–31.
- Танасић 2010: Срего Танасић, Александар Белић и Институт за српски језик, *Наш језик* XLI/3–4, 107–111.

¹⁰ Овдје, дакле, нису урачунати и прилози који су у часопису са ознаком Уредништво, а које, сигурно не без разлога, приређивачи Изабраних дела Александра Белића наводе у библиографији његових радова.

¹¹ Наслов у *Садржају*, а у самом часопису само: *Наш језик*.

Р е з ю м е

Срето Танасич

ЖУРНАЛ *НАШ ЈЕЗИК* И СЕРБСКИЙ СТАНДАРТНЫЙ
(ЛИТЕРАТУРНЫЙ) ЯЗЫК
(к 80-летию со дня основания)

В настоящей работе речь идет о журнале *Наш језик* по случаю 80-летия со дня его основания. При основании ему предзначились следующие задачи: в первую очередь забота о культуре речи, а затем и изучение современного сербского языка. Эти задачи журнал осуществлял на протяжении всей своей истории. Данной миссии журнал придерживался постоянно и свои задачи выполнял согласно требованиям времени и в согласии с актуальными достижениями науки о сербском языке. Данное предназначение журнала остается и в дальнейшем ведущим, однако средоточие постепенно перемещается с языковой культуры на изучение современного сербского языка.

В журнале *Наш језик* опубликовано большое число работ сербских, и не только сербских, лингвистов – насчитывается свыше трехсот авторов сотрудничающих в журнале в течении восьмидесяти лет. Таким образом данный журнал внес огромный вклад в изучение современного сербского языка, содействовал разъяснению многих нормативных вопросов, поднятию уровня языковой культуры и распространению сознания о необходимости постоянной заботы относительно правильности употребления языковых средств и красоты письменной речи. Поэтому *Наш језик* обладает статусом нашего ведущего национального журнала, предназначенного для изучения стандартного сербского языка и его языковой культуры.